

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 36, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 3 rals Cuba y Puerto-Rico 16 rals, Estranger, 18 rals.

¡MORAL!

Es sabrian dir ahont se troba lo criteri de la moral? Perque jo no 'l veig en cap lloch. O més ben dit, lo veig en puestos molt distints y oposats. Al voltant d' una taula més ó menys verda, uns quants aficionats se jogan los quartos. ¡Vici immoral! exclama tothom; lo jugador es un sér despreciable.

A la Bolsa 's juga sense tapete y sense taula; pero las alsas y baixas aixecan y derriban fortunes qu' es un gust. Pues bueno, la Bolsa no mereix la censura dels altres jochs, y punts y banquers son personas respectadas.

S' enfadan en una taberna ó cafeti dos parroquians, surten desafiats, y en la lluyta un d' ells queda estés d' una ganivetada ben dirigida.

Tothom parla d' assassinat, y, lo que menys, regalari leontina perpétua al vencedor.

Los hi puja á dos senyors la mosca al nas, y á demanda d' explicacions que no 's donan, la cosa acaba ab un balasso, rebut potser per qui menys culpa tenia.

Ningú hi té res que dir. Era un lance d' honor y 'ls que hi han pres part no desmereixen, antes milloran en l' opinió del mon.

No sè res més justificat que la persecució contra 'ls que s' apoderan de la propietat agena sense 'l consentiment del duenyo. Parlant de robo, no hi ha més que una opinió: má dura contra 'l lladre.

Y no obstant, aquest honrat criteri calla, quan se tracta de política internacional.

Los alsacians no volian ser francesos y Fransa no volia regalar l' Alsacia; pero Alemania se la va quedar. Austria, perque sí, ha pres casa en lo camp que la separa de Constantinopla.

Russia s' afegeix de tant en tant trossos d' Assia y d' Europa.

Inglaterra arreplega lo que pot y s' ho fá seu. Y la moral per aquestos cassos no té criteri.

Y aixó qu' en semblants qüestions internacionals, lo vici del joch hi entra, perque tot dependeix de la sort d' una batalla; los homicidis se contan per mils perque la sanch raja á dolls y l' honradés... consisteix en guanyar.

Ben mirat, podrian dir que 'l criteri de la moral se reduheix, en la práctica, á preocupacions de lloch, de traje y d' artilleria.

AGNUS.

PRELUDIS.

¡BRAVÍSSIM! ja hem acabat l' any 86 y aném á entrar al 87. Me 'n alegro moltíssim; y no perque 'l que comensa haja de ser millor que 'l que acaba, sino perque al que muda Déu l' ajuda, com diu lo ditxo; y ja sabém que 'ls ditxos sempre tenen un fonament ó altre.

La existencia es lo mateix que una serie interminable de montanyas, que comensan en lo bressol y 's perden en lo infinit. Cada any es una altura d' aquesta cordillera: la pujém ab penas ó ab treballs y quan som á la cima, 'ns adoném de que l' hem de baixar per tornarne á pujar un' altra, y després... després... Pero ¡alto! Hi comensat á parlar del any nou, y 'm trobo enfilat á dalt d' una montanya. Val més que baixi, perque si anava pujant d' aquest modo, ¡quí sab ahont aniria á parar!

¿Qué 'ns donará l' any de gracia—tractémlo bé—de 1887?

Peguem una ullada rápida al nostre voltant, y vejém lo que 'ns deixa 'l 1886.

Un govern que 'ns promet una pila de cosas. Unas Corts que semblan la capa del estudiant;

«todas llenas de patricios
»de diferentes colores.»

Uns partits que no s' entenen. Y una nació que comensa á enténdres. Aixó, hèn mirat, sembla poch. Pero mentres lo pais fassi arri, arri poch ó molt.

Totas las senyals son de que aquest any tindrà un caràcter marcadament democrátich.

Comensa en dissapte, dia de cobrar. Per lo tant lo 1887 vol cobrar alguna cosa; y si cobrém tot lo que se 'ns deu, políticament parlant, ja ho tenim bé.

Acaba en dissapte, dia de passar comptes. Ergo l' any pensa deixarlos tots saldats quan vingan á rellevarlo.

Entra á governar baix una temperatura més fresca que de costum. Luego l' any tindrà tota la frescura necessaria per fer las cosas que d' ell esperém.

Per últim, y aixó es decisiu, la quaresma es baixa. Democració claríssima de que 'l dejunis passarán aviat.

Y no parlo dels dejunis de carn, sino d' altres cosas tan sustanciosas com una República ben entesa.

Hi ha un altre sintoma que confirma més y més lo sabor democrátich que jo atribueixo al próxim any.

Durant las últimas discussions parlamentarias ¡han vist la actitud extranya y enigmática dels elements purament democratas de la situació?

Tothom ha posat de rellén las ventatjas del estat actual; tothom ha entonat cántichs á la prosperitat d' Espanya; en Sagasta, en Gamazo, en Leon y Castillo, 'l mateix Cánovas...

Y 'ls verdaders democratas, los legitims representants del progrés, los Montero Rios, los Martos, tot aquest brillant exercit de reclutas de la democraciá ¿qué han dit?

Res, ni una paraula. ¿Qué vol dir aixó?

Lo vici dels democratas es enraonar; pero quan callan, tenen lo mérit de saber obrar.

Pues bueno; 'ls democratas callan avuy, perque demá... Demá veurém las sèvas obras. Y qui diu demá, diu l' any que vé.

¿Comprenen?

Descendint á un altre ordre de ideas d' un caràcter més inferior, l' any 1887 se 'ns presenta també bastant simpátich.

Aquí tenen en Rius y Tauler... es dir aquí 'l tenen; suposémho no més.

Lo nostre arcalde ja no es lo mateix home. S' ha acabat las ceremonias tradicionals, s' ha acabat aquella calma espartana que acompanyava tots los seus actes.

D' ara endavant tot ho farà fer depressa, ab rapidès, vertiginosamente si es possible.

Monuments, passeigs, parques, jardins, fonts, palacios de justicia, presons-modelo, cloacas... en quatre esgarrapadas veurém transformat tot Barcelona, gracias á la activitat que Déu sab perque, s' ha despertat en lo nostre arcalde, á última hora.

Ja n' hem tocat las conseqüencias: en menos de tres senmanas s' ha empedrat un tros de la Rambla de Canaletas... ¡en menos de tres senmanas!

Es veritat que 'l tros en qüestió apenas té tres pams, y que podia ferse en quatre dias, pero ¿y si s' hi ha-guessin empleat quatre mesos?

Per aquest cantó tot marxa en popa.

Tenim, pues, que l' any '87 nos promet moltes gan-gas y felicitats.

Democraciá á tot pasto. Reformas en gran. Cambis trascendentals. Embelliment de poblacions.

Y hasta ¡qui sab si alguna cosa més! No 'ns queda sino un dupte. ¿Ho complirà?

Podém dir lo que deya aqell: —Aqui está 'l gusllis.

L' ALCALDE DE SURIA,

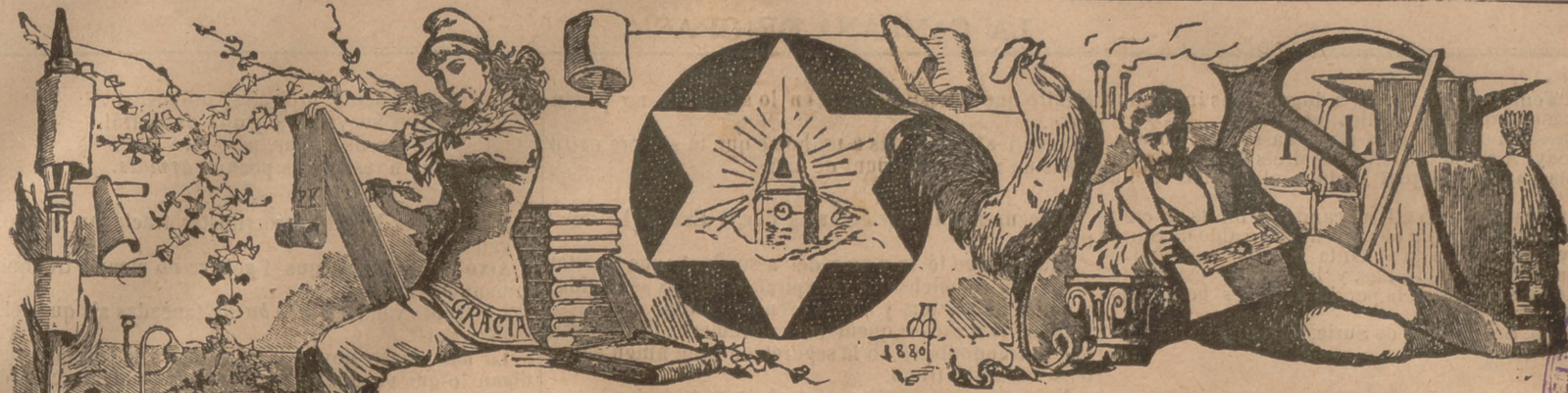

arcaldes com ell, no n' hi ha gaires. Es lo que se 'n diu un arcaldarro... un arcaldre singla, que acumula mérits per passar á l' historia.

Ja fa alguns anys qu' empunya la vara. Per ell no hi ha cambis de govern: axis mani en Sagasta com en Cánovas, l' arcalde de Suria no

FANTÀSTICH

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 3 rals Cuba y Puerto-Rico 10 rals, Estranger, 18 rals.

¡MORAL!

¿Sabriam dir abont se troba lo criteri de la moral?

Perque jo no 'l veig en cap lloch.

O més ben dit, lo veig en puestas molt distints y oposats.

Al voltant d' una taula més ó menos verda, uns quants aficionats se jugan los quartos.

¡Vici immoral! exclama tothom; lo jugador es un sér despreciable.

A la Bolsa 's juga sense tapete y sense taula; pero las alsas y baixas aixecan y derriban fortunes qu' es un gust.

Pues bueno, la Bolsa no mereix la censura dels altres jochs, y punts y banquers son personas respectadas.

S' enfadan en una taberna ó cafeti dos parroquians, surten desafiats, y en la lluyta un d' ells queda estés d' una ganivetada ben dirigida.

Tothom parla d' assassinat, y, lo que menos, regalaria leontina perpétua al vencedor.

Los hi puja á dos senyors la mosca al nas, y á demanda d' explicacions que no 's donan, la cosa acaba ab un balasso, rebut potser per qui menos culpa tenia.

Ningú hi té res que dir. Era un lance d' honor y 'ls que hi han pres part no desmereixen, antes milloran en l' opinió del mon.

No sè res més justificat que la persecució contra 'ls que s' apoderan de la propietat agena sense 'l consentiment del dueny. Parlant de robo, no hi ha més que una opinió: má dura contra 'l lladre.

Y no obstant, aquest honrat criteri calla, quan se tracta de politica internacional.

Los alsacians no volian ser francesos y Fransa no volia regalar l' Alsacia; pero Alemania se la va quedar. Austria, perque sí, ha pres casa en lo camp que la separa de Constantinopla.

Russia s' afegeix de tant en tant trossos d' Assia y d' Europa.

Inglaterra arreplega lo que pot y s' ho fá seu.

Y la moral per aquestos cassos no té criteri.

Y aixó qu' en semblants qüestions internacionals, lo vici del joch hi entra, perque tot dependeix de la sort d' una batalla; los homicidis se contan per mils perque la sanch raja á dolls y l' honradés... consisteix en guanyar.

Ben mirat, podriam dir que 'l criteri de la moral se reduheix, en la práctica, á preocupacions de lloch, de traje y d' artilleria.

AGNUS.

PRELUDIS.

RAVISSIM: ja hem acabat l' any 86 y aném á entrar al 87.

Me 'n alegro moltíssim; y no perque 'l que comensa haja de ser millor que 'l que acaba, sino perque al que muda Déu l' ajuda, com diu lo ditxo; y ja sabem que 'ls ditxos sempre tenen un fonament ó altre.

La existencia es lo mateix que una serie interminable de montanyas, que comensan en lo bressol y 's perden en lo infinit. Cada any es una altura d' aquesta cordillera: la pujém ab penas ó ab treballs y quan som á la cima, 'ns adoném de que l' hem de baixar per tornarne á pujar un' altra, y després... després...

Peró ¡altó! Hi comensat á parlar del any nou, y 'm trobo enfilat á dalt d' una montanya. Val més que baixi, perque si anava pujant d' aquest modo, ¡quí sab abont aniria á parar!

¿Qué 'ns donará l' any de gracia—tractémlo bèn—de 1887?

Peguem una ullada rápida al nostre voltant, y vejém lo que 'ns deixa 'l 1886.

Un govern que 'ns promet una pila de cosas.

Unas Corts que semblan la capa del estudiant;

«todas llenas de patricios
»de diferentes colores.»

Uns partits que no s' entenen.

Y una nació que comensa á enténdres.

Aixó, bèn mirat, sembla poch.

Peró mentres lo pais fassi arri, arri poch ó molt.

Totas las senyals son de que aquest any tindrà un caràcter marcadament democrátich.

Comensa en dissapte, dia de cobrar. Per lo tant lo 1887 vol cobrar alguna cosa; y si cobrém tot lo que se 'ns déu, políticament parlant, ja ho tenim bèn.

Acaba en dissapte, dia de passar comptes. Ergo l' any pensa deixarlos tots saldats quan vingan á rellevarlo.

Entra á governar baix una temperatura més fresca que de costum. Luego l' any tindrà tota la frescura necessaria per fer las cosas que d' ell esperém.

Per últim, y aixó es decisiu, la quaresma es baixa. Demostració claríssima de que 'l dejunis passarán aviat.

Y no parlo dels dejunis de carn, sino d' otras cosas tan sustanciosas com una República ben entesa.

Hi ha un altre sintoma que confirma més y més lo sabor democrátich que jo atribueixo al próxim any.

Durant las últimas discussions parlamentarias ¡han vist la actitud extranya y enigmática dels elements purament democratas de la situació!

Tothom ha posat de rellén las ventatjas del estat actual; tothom ha entonat cántichs á la prosperitat d' Espanya; en Sagasta, en Gamazo, en Leon y Castillo, 'l mateix Cánovas...

Y 'ls verdaders democratas, los legítims representants del progrés, los Montero Rios, los Martos, tot aquest brillant exércit de reclutas de la democracia ¿qué han dit?

Res, ni una paraula.

¿Qué vol dir aixó?

Lo vici dels democratas es enrahonar; pero quan callan, tenen lo mérit de saber obrar.

Pues bueno; 'ls democratas callan avuy, perque demá...

Demá veurém las sèvas obras.

Y qui diu demá, diu l' any que vè.

¿Comprenen?

Descendint á un altre ordre de ideas d' un caràcter més inferior, l' any 1887 se 'ns presenta també bastant simpátich.

Aquí tenen en Rius y Taulet... es dir aquí 'l tenen; suposémho no més.

Lo nostre alcalde ja no es lo mateix home. S' han acabat las ceremonias tradicionals, s' ha acabat aquella calma espartana que acompanyava tots los seus actes.

D' ara endavant tot ho farà fer depressa, ab rapidès, vertiginosament si es possible.

Monuments, passeigs, parques, jardins, fonts, palacios de justicia, presons-modelo, cloacas... en quatre esgarrapadas veurém transformat tot Barcelona, gracias á la activitat que Déu sab perque, s' ha despertat en lo nostre alcalde, á última hora.

Ja n' hem tocat las conseqüencias: en menos de tres senmanas s' ha empedrat un tros de la Rambla de Canaletas... ¡en menos de tres senmanas!

Es veritat que 'l tros en qüestió apenas té tres pams, y que podia ferse en quatre dias, pero ¿y si s' hi haguessin empleat quatre mesos?

Per aquest cantó tot marxa en popa.

Tenim, pues, que l' any 87 nos promet moltas ganys y felicitats.

Democracia á tot pasto.

Reformas en gran.

Cambis trascendentals.

Embelliment de poblacions.

Y hasta ¡quí sab si alguna cosa més!

No 'ns queda sinó un dupte.

¿Ho complirà?

Podém dir lo que deya aquell:

—Aquí está 'l gussilis.

FANTÁSTIC!

L' ALCALDE DE SURIA

alcaldes com ell, no n' hi hagaires. Es lo que se 'n diu un arcaldarro... un alcalde singlá, que acumula mérits per passar á l' historia.

Ja fa alguns anys qu' empunya la vara. Per ell no hi ha cambis de govern: aixis mani en Sagasta com en Cánovas, l' alcalde de Suria no

á Bismarck fent foras per apuntalarse, als turchs sense un xavo, y en quant á nosaltres... no vull referirho per no fatigar-me, y á més perque 'm sembla qu' ets capás encara de posarte á riure á las nostras barbas.

¡Vés, vés, any heretje, any sense sustancia; déixans sols y pobres, fuig d' una vegada tan aviat com puguis; que per intracable y dolent que sigui l' any que ha d' heredarte, es casi impossible que sigui tan sátrapa, tan cursi, tan perro, tan amich de trampas y tan poca solta com tú, tarambana!

C. GUMÁ.

La última sessió del Congrés serà una de las més memorables.

Lo govern tractava de fer aprobar alguns projectes, y en lo moment de volar en Romero Robledo, feya una senya y tots los seus amichs eixian del saló de sessions.

—Que 's conti 'l número dels diputats presents, deya D. Paco.

Y no havent'hi prou, se suspenia l' aprobació del projecte.

Dirán que aixó fá xicot.

Es cert. Tant es aixis, que, segons hi sentit á dir, en Romero y 'ls seus diputats al eixir del Congrés van anarse'n á casa jugant á saltá y pará.

Los húsars no son pares, sino criaturas de la patria.

Y vels'hi aquí que 'ls valencians que no poden ja ab l' ánima seva envian una comissió á Madrid á gestionar lo 50 por cent de rebaixa en lo pago de las contribucions.

Los homes polítichs troban la pretensió un xich exagerada, y després de molts gestions, passan los bons valencians perque se 'ls rebaixi un 33 per cent.

Y se somet lo projecte á la aprobació del Congrés.

Peró ¡qué has dit Valencia desgraciada!

De tots los banchs surten pretensions en igual sentit. Asturias y Galicia demanan rebaixa per rahó de estar completament paralisat lo negoci de la carn.

Castilla demana rebaixa perque diu que no vén un grá de blat.

Granada y Málaga claman protecció per la canya de sucre.

Y la Manxa gemega y llagrimaja perque no pot expulsarse la llagosta de sobre.

Tothom piula... tothom plora.

Tant sols Catalunya calla escoltant tants de gemechs.

Moret s' atufa 'l bigoti, exclamant á mitja veu:

—¿Y á mi, autor de aquestas ditxas, ningú, ningú 'm dirá rés?

Y á pesar de tot es molt fácil que 'l govern prengui una resolució heroica.

Cridará als valencians y 'ls dirá:—Portéu l' arrós.

Als asturians:—Vinga la carn.

Y manará encendre 'ls fogons y farà bou ab arrós.

Mentres tant convertirá 'l blat de Castilla en farina y ab lo sucre de Málaga y Granada farà cocas ensucradas.

¿Y la llagosta?

—Aquesta pèl país, dirá en Sagasta: que no puga dirse ara ni may que 'l govern s' ho metja tot.

Entre las reformas de la nova lley provincial s' hi conta la supressió de las dietas á las comissions permanents.

Vaja, es lo que deyam.

La *crissis arrossera* va propagantse per tot arréu.

Un telégrama del dia 27 de octubre:

«Lo Sr. Sagasta está indisposat.»

¡Quants fusionistas en aquest punt haurán seguit la conducta del seu jefe!

Aixó de menjar lo gall en lo poder, no proba sempre.

Jo ja ho veig estava tant preocupat en Sagasta ab

los plans de 'n Ruiz Zorrilla, que al preguntarli 'l cuiner com volia que li fessin lo gall si ab trufas ó ab prunas, va respondre ab *sorrilla*.

Lo cuiner va ferho abocenthi la de l' escribania, y ara no pot pahirlo.

L' arquebisbe de Santiago ha demanat á l' autoritat civil que s' autorisi als rectors de la seva diócesis l' us d' armas de foch.

Aixis, aixis: lo clero ha de anar bèn equipat.

A la cintura un San Cristo á la dreta y una bona pistola á l' esquerra.

A Cadiz sol hi ha 30,000 contribuyents á punt de ser executats.

Ay Dèu mèu ¡quánta feynal!

Quan los que no pagan se presentan, com ara, á milers, lo govern hauria de concedir un premi al inventor de un paper ó uns polvos á propòsit per matar contribuyents.

Res, una petita ampliació dels polvos de matar moscas.

Lo govern sembla que no tèn un clau, per contribuir al bon èxit de l' exposició de Barcelona.

Está molt bè; pero si no com á govern, podria correhi com á expositor.

En Sagasta podria portarhi la porra.

En Moret una bona mostra de fosforita.

En Leon y Castillo, un facsimil anatómich de la seva gargamella.

En Puigcerver, una colecció de cigarros d' estanch.

Y en Balaguer, unas quantas plomas de gacela.

Lo *Liberal* insisteix en qu' en Castelar ha deixat de ser republicá.

Sembla mentida que un periódich tan ilustringat s' obcequi fins aquest punt ó diga lo que no sent.

Observi lo que diuen los monárquichs y especialment la *Epoca*, que no passa dia que no parli de la *pèr fida conducta* de D. Emilio.

¡Pobra *Epoca*! No n' está poch d' escamada, al veure qu' en Castelar s' arrima á n' en Sagasta.

Ja sab prou ella que si s' hi arrima, no es pas ab l' intent de donarli carmetlos.

L' esquerra 's descompon.

Ara últimament sembla que se 'n separan en Becerra y en Rojo Arias.

¡Ditxosa esquerra!

Es una especie de má gangrenada, que no pot fer lo més mínim moviment sense que li cayga un dit.

Al últim no li quedará més que la palma.

Per lo que ha d' agafar.... tant se val.

Després de tot, quan no tinga dits encare, podrá cumplir la seva planeta.

La esquerra está destinada á extendres y demanar un bossinet de caritat per la mor' de Dèu.

S' agita 'l projecte de construhir un manicomi penal.

Es un pensament molt humanitari, perque la veritat, quan un arriba á caure en poder de la justicia, corra molt perill de perdre 'l sanderi.

Peró, lo primer es lo primer.

¡No sería més útil, ó á lo menos no consideran qu' es molt més urgent la construcció de un manicomi parlamentari!

Tots los diputats á la vegada tenen la paraula!

A Berlin s' ha celebrat un *meeting* obrer, al qual van assistirhi unas 6,000 personas ab banderas rojas y cantant la Marsellesa.

¿Entiendes *Flavio* lo que voy diciendo?...

En efecte... es tremendo.

Un jove que estava á punt de casarse 's confessava, y 'l capellá vá preguntarli:

—Qué sab dels misteris de la Passió y Mort de Jesucrist?

—Res enterament, respon lo jove: es la primera noticia que 'n tinch.

—Pero home, replica 'l confés, una cosa com aquesta que la sab tothom....

—Donchs per mor de Dèu, si la sab tothom, no diga que son misteris.

Un cassador sostenia que havia mort déu perdus ab un tiro, y está clar, tothom se n' hi reya.

—Tu, diu dirigintse á un seu criat, ¿no vas veure tal dia com matava déu perdus de un tire?

—Si senyor: respongué el criat, déu perdus y un tòrt.

—Home... home... Lo qu' es lo tòrt jo no 'l vaig veure pas.

—Bè, ja veurá: jo tampoch vaig veure las perdus.

A LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO.

- XARADA.—*Pi-ca-poll.*
 - ANAGRAMA.—*Botas-Bastó.*
 - CONVERSA.—*Carlota.*
 - ROMBO —
- S
C A P
C A B A S
S A B A D E L L
P A D R O
S E O
L L

5. GEROGLÍFICH.—*Per ases los carcas.*

Han endevinat totas las solucions los ciutadans N. A. y Un Serralench; 4, Nas de Bisbe; 3, M. G. y Noy de Cadaqués, y 2 no més, Un Vilafranqui y Arivor J. y M.

XARADA-CONVERSA.

—¿Que no celebra Nadal vostè senyor Agustí?

—Si ja he comprat dos total á la Rambla aquest mati.

¿Y vostè?

—Com que no més á casa som *tersa*, ahí duas *prima-dos* allí vaig comprar per poch diners.

Fa poch se 'm va morir....

—¿Qui?

—Vostè ho acaba de di. PEPET D' ESPLUGAS.

MUDANSA.

Mon cusí *Tot* es total y viu al carrer del *Tot*; pero es tant *tot* y animal que ni sab fer de pegot.

SALDONI DE VALLCARCA.

QUADRAT.

.....
.....
.....
.....

Primera ratlla vertical y horizontal: una mida.—Segona: una passió.—Tercera: relació de parentiu.—Quarta: un metall.

ELEXEAR COMA.

TRENCA-CLOSCAS.

ERA LA RITA.

Formar ab aquestas lletas lo nom de un carrer de Barcelona.

R. DE M.

GEROGLÍFICH.

×
B O N
I F
I G
I F
R A G
A

A. RAMONET.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Marques de Moncada, N. A., Noy de Cadaqués, S. Fernando, S. A. Lap, A. Miró, M. G., Xicot com cal, P. de la T., A. Doria, y A. Torres: *Lo que 'ns envian aquesta senmana no fa per casa.*

Ciutadans A. Pallejá, Taronja de Convent, Arivor J. y M., Un Vilafranqui, Nas de Bisbe, Un Serralench, Un Lilliputiense, S. de Palafrugell, Un de la Vall d' Aran, Roma Espinat, S. Ust. Un que la sab llarga, Un miserable, J. M. Bernis, Poblet de l' Espluga, Frascuelillo, F. J. Cabré y Torres, Tsuguik etc., etc., Joanet de Berga, Un Tronera, R. Roura, y Noy gran de Reus: *Publicarem alguna cosa de lo que 'ns envian.*

Ciudadá M. P.: Queda complascut.—E. Malasombra: Com a copista no ho fa malament. Are com autor original no podém jutjarlo.

—Cucaracuch: Esta molt bè.—J. Comte Lacoste: L' epigrama es acceptat: la contesta passada va ser una distracció.—R. P. S.: Las poesias son massa románticas y naturalment ne fan per nosaltres.

—Sir Byron: La poesia de vostè encare que té un pensament molt vell, va bastant bé de forma.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj, 20.*

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

L' ENTRADA DE L' ANY NOU.

Tothom bull, tothom se mou;
tothom tè l' arma á la má.....
Aixís comensa l' any nou,
Dèu sab cóm s' acabarà.